

Nr.
van het arrest

Nr. 1026/2005
van het repertorium

Nr. 1022 P 2005
van het parket-generaal

ARREST

Het Hof van Beroep zetelende te Antwerpen
12de kamer
recht doende in Correctionele Zaken,
verleent het volgende arrest:

Inzake van het Openbaar Ministerie

tegen

1. ,
gepensioneerde,
geboren te op
wonende te ,
Belg

beklaagde

2. ,
bediende,
geboren te , op
wonende te
Belg

beklaagde

beide beklaagden vertegenwoordigd door Mr.
, advocaat bij de balie van

Beklaagd van:

te van 10 februari 2002 tot 1 januari 2004.

Als eigenaars op het onroerend goed gelegen te gekadastreerd of geweest zijnde

eigendom van:

, gepensioneerde, geboren te
, op , Belg
en
, bediende, geboren te
, op Belg
samenwonende te

ingevolge akte van aankoop d.d. 30 maart 1990, verleden door notaris te

een houten weekendverblijf dat steunt op blokken en een voorgevelbreedte heeft van circa 5 m en een zijgevel met een lengte van circa 4 m; het geheel heeft een kroonlijsthoogte van circa 2,5 m, terwijl de dakbedekking bestaat uit singels; de grondoppervlakte voor de constructie is vanaf de voorgevel over een lengte van circa 2 meter verhard met betondals en betonverharding en dit over de ganse voorgevelbreedte van het gebouw;

zonder voorafgaande schriftelijke en uitdrukkelijke vergunning van het college van burgemeester en schepenen voormeld bouwwerk in stand te hebben gehouden.

Teneinde na toepassing van de strafwet, op vordering van de gemachtigde ambtenaar - thans de stedenbouwkundige inspecteur - of het college van burgemeester en schepenen, in toepassing van art. 65 § 1 van de wet van 29 maart 1962 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening en de stedenbouw - nadien art. 68 § 1 van het gecoördineerde Decreet van het Vlaamse Parlement d.d. 22.10.1996. en thans art. 149 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening

- de plaats te herstellen in de oorspronkelijke toestand, hetgeen impliceert de complete afbraak, inclusief de betonnen vloerverharding;

en over te gaan tot veroordeling tot een dwangsom van 125 EURO per dag bij niet-uitvoering van het vonnis binnen de gestelde termijn.

feiten thans ook nog strafbaar ingevolge de artikelen 99 en 146 van het Decreet van 18.05.1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening.

Overgeschreven op het hypotheekkantoor te
op 23/07/2004, nr.
en ambtshalve ingeschreven. Ontvangen: 135,15
euro. De Bewaarder (get.)

* * *

en inzake

**DE STEDENBOUWKUNDIGE INSPECTEUR VAN HET VLAAMS
GEWEST**

bevoegd voor het grondgebied van de Provincie
met diensten te

eiser tot herstel

vertegenwoordigd door Mr. loco
Mr. , beiden advocaat bij de
balie van

* * *

Gelet op het hoger beroep ingesteld op 20
september 2005 door het Openbaar Ministerie tegen
al de schikkingen uitgezonderd deze betrekkelijk
de burgerlijke belangen

tegen het vonnis, op tegenspraak gewezen door 1
rechter op 6 september 2005, door de correctionele
rechtbank van Hasselt, 13^e kamer, dewelke als
volgt heeft beslist:

De ten laste gelegde feiten worden thans strafbaar gesteld door de artikelen 99, 146 en 149 van het Decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd door de artikelen 16, 36, 38 en 64 van het decreet van de Vlaamse Raad van 26 april 2000 (B.S. van 29 april 2000), zoals gewijzigd bij decreet van 4 juni 2003 houdende wijziging van het decreet van 18 mei 1999 houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, wat het handhavingsbeleid betreft (B.S. 22 augustus 2003).

...

Verbetert en vult de dagvaarding als volgt aan:

Verdacht van te vanaf 10 februari 2002 tot minstens 1 januari 2004 een aantal constructies in stand te hebben gehouden zonder voorafgaande stedenbouwkundige vergunning.

Alle strijdige conclusies als ongegrond verwerpende,

STELT VAST dat de constructie als vergund dient te worden beschouwd.

SPREEKT beklaagden VRIJ voor de instandhouding van deze constructie.

LAAT de kosten der publieke vordering opzichts deze beklaagden ten laste van de Belgische Staat.

VERKLAART de vordering van de stedenbouwkundige inspecteur ontvankelijk doch niet gegrond.

* * *

I. Procedure

Het Openbaar Ministerie wordt gehoord in zijn vorderingen.

De beklaagden worden gehoord in hun middelen van verdediging ontwikkeld door Mr. advocaat bij de balie van

De eiser tot herstel wordt gehoord in zijn middelen en argumenten ontwikkeld door Mr.

Stassen loco Mr. , beiden advocaat aan de balie van

De neergelegde conclusies en stukken worden in het beraad betrokken.

Ontvankelijkheid van de hogere beroepen

Het hoger beroep, regelmatig naar vorm en termijn, is ontvankelijk.

Omschrijving van de feiten

Conform de vordering van het Openbaar Ministerie, dient de omschrijving der feiten geactualiseerd te worden als volgt:

"de feiten thans strafbaar gesteld zijnde overeenkomstig de artikelen 99, 146, 149, 150, 151, 153, 160 en 204 van het decreet van 18 mei 1999, houdende de organisatie van de ruimtelijke ordening, zoals gewijzigd bij artikel 2 van het decreet van 28 september 1999, artikelen 16, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, artikelen 4 en 10 van het decreet van 13 juli 2001, artikelen 2 en 3 van het decreet van 1 maart 2002, artikelen 6 en 7 van het decreet van 8 maart 2002, artikelen 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en artikelen 46, 47 en 48 van het decreet van 21 november 2003"

De feiten op zich zijn hierdoor niet gewijzigd.

De beklaagden werden hiervan in kennis gesteld en hebben de gelegenheid gekregen hun verweermiddelen desbetreffend naar voren te brengen.

II. Motivering ten gronde

Op strafrechtelijk gebied

1. Na nieuw onderzoek ter terechtzitting door het Hof, en door de stukken van het dossier, dient te worden vastgesteld.

2. De kwestieuze constructies zijn gelegen in bosgebied volgens het gewestplan goedgekeurd bij K.B. van 3 april 1979 en tevens in een vogelrichtlijngebied. Het is dus gelegen in ruimtelijk kwetsbaar gebied.

Het perceel in kwestie werd door beklaagden aangekocht bij notariële akte van 30 maart 1990 als zijnde een vakantieverblijf op en met grond gelegen op perceel

De vorige eigenaar kocht het perceel aan in 1969 als een perceel bouwland en heeft in de loop van november 1970 het chalet opgericht.

3. Beklaagden beroepen zich op het weerlegbaar vermoeden voorzien bij artikel 96 § 4 2de lid DRO.

4. Tot weerlegging van dat vermoeden beroept de overheid zich op:

- een brief van 15 februari 1978 aan de toenmalige staatssecretaris tot regularisatie van weekendverblijven waaronder dat van de vorige eigenaar en waarbij bezwaar ingebracht wordt tegen het beoogde gewestplan

- het "inlichtingenformulier in te vullen door de eigenaar van een weekendverblijf zonder vergunning" op naam van maar niet ondertekend

- de brief d.d. 17 oktober 1976 gericht aan de gouverneur van de provincie met bezwaar tegen het beoogde gewestplan uitgaande van de kern van de 11 weekendhuisjes gelegen te

- een schrijven van 17 mei 1973 waarbij de vorige eigenaar het

- machtigt zijn dossier te behandelen bij de bevoegde instantie

- een schrijven d.d. 1 augustus 2006 waarbij bevestigt dat voor het weekendverblijf nooit een stedenbouwkundige aanvraag werd ingediend en er ter zake dan ook geen beslissing werd genomen.

5. Bij schrijven van d.d. 15 september 2004 wordt gemeld dat het College in zitting van 6 september 2004 zich aansluit bij het decreet van 4 juni 2003 dat het bestaande vermoeden invoert, waarbij de bouwwerken geacht worden vergund te zijn.

Anderzijds is er de ondubbelzinnige vordering tot herstel in de oorspronkelijke toestand van het Schepencollege van d.d. 6 mei 2002.

6. Rekening houdend met al deze gegevens neemt het Hof aan dat de overheid erin slaagt het vermoeden van vergunning te weerleggen.

7. Bij de straftoemeting wordt rekening gehouden met:

- de persoon van de beklaagden, en o.m. hun hoge leeftijd

- het blanco strafregister van beide beklaagden

- de omstandigheden en relatieve ernst van de feiten

- het feit dat niet beklaagden het chalet hebben opgericht.

Daarom wordt aan de beklaagden die erom verzoeken en ermee instemmen het voordeel van de opschorting toegestaan voor een termijn van 1 jaar vanaf heden.

Het Hof neemt aan dat deze gunstmaatregel afdoende is om beklaagden in de toekomst ervan te weerhouden zich aan dergelijke feiten schuldig te maken en hen ertoe aan zal zetten de regels van de goede ruimtelijke ordening en stedenbouw te respecteren.

De Herstelvordering

8. Er is geen reden om de zaak sine die uit te stellen. De ingeroepen resolutie van het Vlaams Parlement doet vooralsnog geen afbreuk aan de wettelijke regeling ter zake.

9. Het Hof acht het niet noodzakelijk de zaak voor advies aan de Hoge raad voor het herstelbeleid voor te leggen gelet op de ligging van de inbreukmakende bouwwerken in ruimtelijk kwetsbaar gebied. Er is ter zake trouwens geen verplichting.

10. De omstandig gemotiveerde herstellvordering d.d. 18 december 2002 is zowel intern als extern wettig en beoogt, binnen de beperking van de weerhouden feiten, op gepaste, aangepaste doch noodzakelijke wijze het herstel van de gevolgen van de door de beklaagden gepleegde misdrijven; zij steunt op motieven van goede ruimtelijke ordening en is niet kennelijk onredelijk.

In bosgebied (bovendien gelegen in vogelrichtlijngebied) zijn enkel gebouwen toegelaten die noodzakelijk zijn voor de exploitatie van en het toezicht op de bossen, evenals jagers- of vishutten, op voorwaarde dat zij niet als woonverblijf worden gebruikt en de huidige constructies voldoen daaraan niet.

11. Nu noch door de stedenbouwkundig inspecteur noch door het college van burgemeester en schepenen een vordering tot meerwaarde gesteld wordt kan het Hof geen andere dan de gevorderde herstelmaatregel bevelen. Het bestuur heeft de beleidsvrijheid bij de keuze van de gevorderde herstelmaatregelen doch dergelijke keuze komt niet aan de rechter toe. De stedenbouwkundig inspecteur geeft duidelijk te kennen dat de huidige constructies ter plaatse niet in bosgebied kunnen worden gedoogd omdat daardoor de goede ruimtelijke

ordening ernstig in het gedrang komt. Hierdoor geeft hij impliciet te kennen geen meerwaardevordering te willen toepassen. Hij is bovendien niet verplicht de meerwaardevordering te nemen. Derhalve wanneer, zoals te dezen, geen vordering betreffende de meerwaarde aanhangig is, kan het Hof die herstelmaatregel niet ambtshalve bevelen.

12. Er is geen sprake van een gedoogbeleid van de overheid. Dit kan niet zondermeer worden afgeleid uit het enkele tijdsverloop. Beklaagden kunnen zich moeilijk beroepen op het vertrouwensbeginsel nu zij van bij de aankoop op de hoogte moesten zijn van de onwettige toestand waarin zij verkeerden zodat zij uit die onrechtmatige situatie geen rechten kunnen putten. De verwachting van beklagden om in een ruimtelijk kwetsbaar gebied een onwettig opgericht weekendhuisje te mogen behouden kan niet worden aangezien als een rechtmatige verwachting geïnduceerd door het beweerde stilzitten van de overheid.

13. Het volledig herstel in deze zaak houdt derhalve in:

- de volledige afbraak, inclusief de betonnen vloerverharding, van het wederrechtelijk instandgehouden weekendverblijf dat geplaatst werd op blokken en dat een voorgevelbreedte heeft van circa 5 m, een kroonlijsthoogte van circa 2,5 m en een dakbedekking uit singels.

14. De termijn voor het herstel dient te worden bepaald op 10 jaar vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest om de beklagden de nodige tijd te verschaffen om zich aan de hen bij dit arrest opgelegde verplichtingen te conformeren.

15. Het is gepast om een dwangsom op te leggen waarvan het bedrag dient bepaald op 25 EUR per dag vertraging indien niet vrijwillig door beklagden wordt overgegaan tot het herstel van de plaats in zijn vorige toestand, zoals boven aangegeven, en dit binnen de opgelegde hersteltermijn, met dien verstande dat die dwangsom zal verbeuren vanaf de eerste dag na de hoger vermelde hersteltermijn in zoverre het huidig arrest vooraf werd betekend;

OM DIE REDENEN:**HET HOF,**

Het arrest is op tegenspraak,

Met eenparigheid van stemmen,

Met toepassing van de artikelen:

- 11, 12, 14, 24, 31 tot 37 en 41 van de wet van 15 juni 1935
- 162, 185, 190, 190 ter, 194, 195, 199, 200, 202, 203, 203 bis, 210, 211, 211bis wetboek van strafvordering
- 1, 2, 3, 7, 50 strafwetboek
- 44, 64, 65, 68 en 69 van de wet van 29 maart 1962, gew. art. 4, 20, 21 en 25 van de wet van 22 december 1970, art. 78 en 81 van de wet van 29 maart 1962, zoals aangevuld door art. 2 van het decreet van 28 juni 1984, gew. art. 42, 66, 68, 71 en 72 van het decreet van 22 oktober 1996, thans art. 2, 99, 146, 147, 149, 150, 151, 153, 154, 160, 161, 171, 197, 198 en 204 decreet van 18 mei 1999 houdende organisatie van de ruimtelijke ordening, gew. art. 2 decreet van 28 september 1999, gew. art. 16, 34, 36, 38, 64 van het decreet van 26 april 2000, gew. art. 4 en 10 decreet van 13 juli 2001, gew. art. 2 en 3 decreet van 1 maart 2002, gew. art. 6 en 7 decreet van 8 maart 2002, gew. art. 7, 8, 9, 11 en 12 van het decreet van 4 juni 2003 en gew. art. 46, 47 en 48 decreet van 21 november 2003
- 1, 3 en 6 van de wet van 29 juni 1964
- 2 en 3 van de wet van 26 juni 2000
- 3 en 4 van de wet van 30 oktober 1998
- 5, 6 en 8 van het decreet van 7 december 2001
- 91 van het K.B. van 28 december 1950
- 1385bis gerechtelijk wetboek

Verklaart het hoger beroep ontvankelijk;

Op strafrechtelijk gebied

Het bestreden vonnis wijzigend;

Actualiseert de omschrijving der feiten zoals hiervoor gezegd (pagina 5);

Verklaart de beklaagden schuldig aan de hen ten laste gelegde feiten, zoals geactualiseerd;

Verleent aan de beklaagden het voordeel van de opschorting van de uitspraak van de veroordeling voor en termijn van EEN JAAR vanaf heden;

Legt aan ieder der veroordeelden een vergoeding op van VIJFENTWINTIG EURO;

M.b.t. de herstellvordering

Verklaart de herstellvordering gegrond.

Beveelt beide beklaagden de plaats in de vorige staat te herstellen, hetgeen impliceert:

- de volledige afbraak, inclusief de betonnen vloerverharding, van het wederrechtelijk in stand gehouden weekendverblijf dat geplaatst werd op blokken en dat een voorgevelbreedte heeft van circa 5 m, een kroonlijsthoogte van circa 2,5 m en een dakbedekking uit singels

binnen de termijn van TIEN JAAR ingaande vanaf het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest;

Beveelt, voor het geval de plaats niet binnen tien jaar na het in kracht van gewijsde gaan van huidig arrest in de vorige staat wordt hersteld, en/of het strijdige gebruik niet binnen die termijn wordt gestaakt, zoals hiervoor gezegd, dat de stedenbouwkundige inspecteur, het college van burgemeester en schepenen, ambtshalve in de uitvoering ervan kunnen voorzien op kosten van de beklaagden;

Zegt dat de overheid die het arrest uitvoert, gerechtigd is om de materialen en voorwerpen afkomstig van de herstelling van de plaats of van de staking van het strijdig gebruik te verkopen, te vervoeren en te verwijderen;

Zegt dat de overtreder die in gebreke blijft, verplicht is alle uitvoeringskosten, verminderd met de opbrengst van de verkoop der materialen en voorwerpen, te vergoeden op vertoon van een staat, opgesteld door de overheid die het arrest uitvoert, of begroot en uitvoerbaar verklaard door de beslagrechter in de burgerlijke rechtbank;

Veroordeelt beklaagden, voor het geval dat aan de veroordeling tot herstel niet wordt voldaan, solidair tot betaling aan de stedenbouwkundige inspecteur van een dwangsom van VIJFENTWINTIG EURO per dag vertraging vanaf de eerste dag volgend op het verstrijken van de hoger vermelde hersteltermijn en in zoverre huidig arrest vooraf werd betekend;

Veroordeelt de beklaagden solidair tot de kosten van beide aanleggen, deze aan de zijde van de openbare partij in totaal begroot op 215,36 euro;

Aldus gedaan en uitgesproken in openbare
terechtzinging van de TWAALFDE kamer van het HOF
VAN BEROEP te ANTWERPEN op
VIJFENTWINTIG OKTOBER TWEEDUIZEND EN ZES

Waar aanwezig waren

Voorzitter

Raadsheer

Raadsheer

Advocaat-generaal

Griffier